

Cảm xúc những chiều cuối năm

Một đời người có bao nhiêu buổi chiều cuối năm? Con số thật thường, mơ hồ không trả lời được cho đến lúc “cát bụi lại trở về với cát bụi”. Với tôi và tất cả những ai là người Việt đều biết, mỗi năm có hai lần những chiều cuối năm khiến người ta băng khuâng, người ta suy nghĩ.

Những chiều cuối năm có lúc vàng nắng như một vườn hoa dã quỳ, có ngày trời lại màu ghi sục sùi mưa phùn. Có lúc hời hắt tắt bật, có lúc lại chợt thấy thanh thản bình yên lạ kỳ sau những ngày tháng bận rộn.

Dường như mọi lo toan, mọi gánh nặng đều được trút bỏ, để thấy những khoảnh khắc là bất chợt, là chan chứa, là hồi sinh...

Bất chợt nhìn rồi ngộ ra, đời người như một dòng sông, thấy là thẳng nhưng không phải thẳng; thấy là uốn khúc nhưng không phải cong; thấy là ngược dòng nhưng luôn xuôi chảy...

Bất chợt nhìn rồi ngộ ra, thời gian không phải là cuốn băng cassette để người ta có thể tua đi tua lại. Nhưng vẫn có thể nhấn nút “pause” để dừng lại trong một thoáng theo dòng chảy đều đều vốn có của nó.

Bất chợt nhìn rồi ngộ ra, dù có trải qua bao nhiêu thăng trầm, mất mát, đón đau, buồn vui thì cuộc sống vẫn vô tình, hồn nhiên trôi đi và mọi thứ rồi cũng sẽ qua... Một ngày, hai ngày... rồi ba trăm sáu mươi ngày... Tất cả đôi khi chỉ là một vùng để thơ thần, để thên thang khi quay lại nhìn. Và yêu thương, sẽ chia, lòng vị tha, trắc ẩn... là điều quan trọng nhất trong cuộc đời.

Thời gian làm mọi thứ già đi, bạc trắng theo nó là khi mùa đông đến. Mỗi người sẽ thêm một tuổi nhưng lại có một năm để ngắm nhìn bản thân, ngắm nhìn mỗi người mình thương yêu để biết cho đi nhiều hơn từ mỗi góc nhìn.

Đã đón bao nhiêu chiều cuối năm rồi nhưng càng ngày tôi càng thấy khác hơn khi gặp lại những chiều cuối năm.

Đôi lúc thấy lòng băng khuâng đến ngẩn ngơ vì một điều gì đó khi biết mình đang sống trong những ngày cuối cùng của năm cũ, chuẩn bị đón chào năm mới. Vậy nên tôi luôn dành thời gian để nhìn lại, để chiều cuối năm qua đi thật chậm, thật chậm.

Để lắng nghe và tự hỏi: “Ta là ai? Ta từ từ đâu đến và sẽ về đâu? Nguyễn Du đã nói: “Chữ Tâm kia mới bằng ba chữ Tài”! Chữ Tài ta không có, vậy chữ Tâm kia ta ở mức nào...?”

Để ngắm nhìn mình trong gương của chính mình cho những khoảnh khắc giao thời, để kéo còi vào ga cho hồn ta mở cửa.

Thu Huyền

